

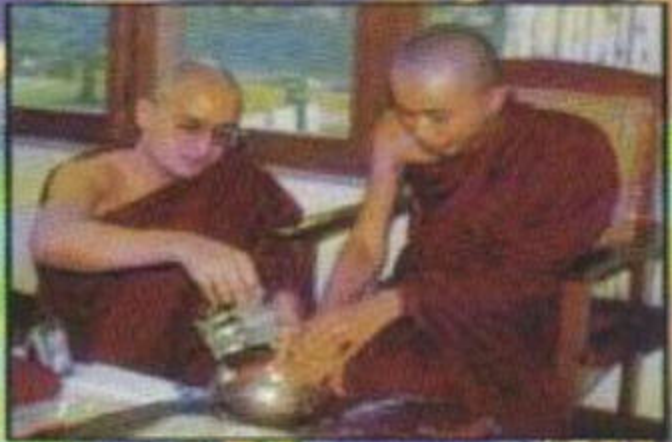

ရဝေန္ဓယ်(အင်းမ)

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား

နှင့် ဘာသာရေးလုပ်ငန်းတို့အား

အမှတ်အမှတ်စဉ် (ရွှေပါရမီတက္ကသိုလ်) က ရတနာသံ (၁၉၈၈) ဝင်
စာအုပ်ဓမ္မဒါန နတ်ကျွေးဝတ္ထုဖြင့် မေတ္တာဇီဝိယုဒါနပွဲ
စုစုပေါင်းရ အလှူပေးစေမည်

ကိုယ်တိုင်ရှေးရှုစင်

- ၀၃၀ တိုင်း သံကျန်ခြံနယ်၊ အင်္ဂလိပ်အစဉ်သိန်းနိဂါးအစိတ်အပိုင်းနတ်ကျွေး
- ၁၃၀၃ ခုနှစ် ဇူလိုင် (၁၈) ရက် ဖုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ဓမ္မပွားသည်။
- ၁၃၀၃ ခုနှစ်တွင် ပထမအကြိမ်ရှင်သာမဏေကြီးသည်။ ခုရဝခုနှစ်တွင်
- စုစုပေါင်းအကြိမ်ရှင်သာမဏေကြီးသည်။ သို့အပည့်မှာ အမှတ်ရတနာပွဲဝင်သည်။
- ၁၃၀၃ ခုနှစ်တွင် ရတနာအဖြစ်သို့ရောက်သည်။
- မှန်ကျန်ခြံ မဟာသီရိမုနိ ဖိမ္မိတက္ကသိုလ်ဓမ္မကုန်ကျောင်းတိုက်တွင်
- ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ၁၃၀၃ ခုနှစ်တွင် ပထမကြိမ်တန်း
- ၂၀၀၀ ခုနှစ်တွင်သာသနာဓမ္မပွားရတနာပွဲကို ရရှိခဲ့သည်။
- (ဓမ္မာရတနာပွဲနှင့် သနားတော်ကြီးကြားခဲ့သည်။)
- မြတ်မတ်ထား သီလဝါ သနား အပ္ပမာဒ မြတ်သတိမိမိ သုဗ္ဗ
- ရုပ်ရှင်ပေးကတား FASHION IMAGE ဝင်ပြီးကား ဓမ္မပွဲတန်း
- အင်တာဗျူး အလင်းတန်း စသည်တို့နှင့် ကားပွား ဝတ္ထု မောင်းမိဖွား
- ဓမ္မပွားခဲ့သည်။
- ၂၀၀၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် ပညာဓမ္မတောင်စာအုပ်တိုက်မှ
- "ဘဝတိုင် ဆုံးမည့်အင်္ဂါပေးထား" ဘာသာရေးစာအုပ်ကို
- စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
- ၂၀၀၀ ခုနှစ်တွင် "ဓမ္မကောပိတုံမြင်စား"၊
- ၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် "သံသရာခေါ်ပေး" စာအုပ်စွဲကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
- ၂၀၀၃ ခုနှစ် မှန်ကျန်ခြံ မှန်နိဂါးသုဗ္ဗပွားရတနာပွဲဝင်ကျွေးကုန်နှင့်
- သီတင်းသုံးထွက်ရှိသည်။

ဘဝတိုင်းဆုံတွေ့ချင်ပါသလား ရဝေခွယ်(အင်းမ)

ဖြန့်ချိရေး

ရွှေနှင်းမွန်ကူ စာအုပ်တိုက်

ဝိတိုက်(၁၁)၊ အခန်း(၂၀)၊ ပေပလေး၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ဗဟို- ၀၁-၂၄၅၀၂၄

အတွင်းခွင့်ပြုချက် ၃၀၅/၂၀၀၂ (၆)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် ၃၅၁/၂၀၀၂(၆)

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်
ပထမအကြိမ်
၂၀၀၁ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊
ဒုတိယအကြိမ်
၂၀၀၂ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

အုပ်ရေ ၃၀၀၀

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ဗဂျီလင်းဝဏ္ဏ

အတွင်းဖလင် အေဇက်

ကာလာခွဲ စတား

ကွန်ပျူတာအတွင်းLayout နေဇော် (Y.P.T)
ရွှေနန်းမှန်ကူစာပေ။

ထုတ်ဝေသူ ဦးကျော်ဟင်း - ၀၉၁၀
(ယုံကြည်ချက်စာပေ)
၁၁၁၊ ၂-ထပ်(ယာ)၊ ၃၃-လမ်း။

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ် ဒေါ်ခင်အေးမြင့် (၀၅၉၀၁)
ရာပြည့်အေ့ဖ်ဆက်
အမှတ်(၁၉၉)၊ လမ်း (၅၀)၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

စာအုပ်ချုပ် ကိုမြင့်

တန်ဖိုး ၄၅၀ ကျပ်

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ

ဒုတိယအကြိမ်အတွက်အမှာ

၅

ဆရာဟိန်းလတ်၏ အမှာ

၇

ဆရာချစ်ဦးညို၏ အမှာ

၁၂

စာရေးသူ၏ အမှာ

၂၂

၁။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝိုင်းထဲ

၂၈

ဖိနပ်စီးကောင်းပါသလား

၂။ မိန်းမများ ဘုရားဆုပန်၍ ရနိုင်ပါသလား

၅၁

၃။ သေသွားသောသူကို တောင်းပန်၍

၇၁

ရနိုင်ပါသလား

- ၄။ ပြစ်မှားမိသော အပြစ်ကို ဝန်ချတောင်းပန်က ၈၀
ကျေပျောက်နိုင်ပါသလား
- ၅။ မိဘက သားသမီးကိုဆဲတာ ၈၈
ဖရသဝါစာ ဖြစ်ပါသလား
- ၆။ စေတီဟောင်းကို ဖျက်ကောင်းပါသလား ၉၄
- ၇။ ဥပုသ်သည်များ ည(၁၂)နာရီကျော်လျှင် ၁၀၇
ထမင်းစားကောင်းပါသလား
- ၈။ ဘဝတိုင်း ဆုံတွေ့ချင်ပါသလား ၁၁၈
- ၉။ ဝသုန္ဒရီ ဆံရေညှစ်ပါသလား ၁၂၆
- ၁၀။ တောင်းခြင်းသည် မုန်းခြင်းကို ၁၃၆
ဖြစ်စေပါသလား
- ၁၁။ စကြဝတေးမင်း ၁၄၄
- ၁၂။ ဗောဓိဆု (၃) မျိုး ၁၅၀
- ၁၃။ ဝိရတိ (၃) ပါး ၁၅၈
- ၁၄။ နိယာမ (၅) ပါး ၁၆၈
- ၁၅။ အတိတ် (၃) ပါး ၁၇၇

ဒုတိယအကြိမ်အတွက်

အမှာစာ

ကိုယ်ရေးတဲ့စာအုပ် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ရိုက်ရတယ် ဆိုတော့ ပုထုဇဉ်ပီပီ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒီစာအုပ်က မိမိရဲ့ ပထမဆုံးလုံးချင်းစာအုပ်ပါ။ ထုတ်ဝေ ပေးခဲ့တဲ့ တိုက်ကတော့ ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်ပါပဲ။ စာတွေကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်စုနှစ်တစ်စုက စာတွေပါ။ ခက်တာက ဒီစာအုပ်ကို စာဖတ်ရည်ဝနေတဲ့ ပညာရှင် တချို့ကတော့ သိပ်ပြီး သဘောမကျကြပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ အကြောင်းပြချက်ကတော့ အရေးအသား ကလက်-လို့ ပါတဲ့။ မိမိက အဲဒီပညာရှင်တချို့ကို ရည်စူးပြီးရေးခဲ့တာ မဟုတ်လေတော့ သိပ်ပြီးပြဿနာတော့ မရှိလှပါဘူး။ မိမိရည်စူးတာက ညီငယ် ညီမငယ်တွေ အတွက်ပါပဲ။ အဲဒီ ညီငယ် ညီမငယ်တွေက နားလည်တယ်သဘောပေါက်တယ် ကျေနပ်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ။

ဦးဇင်းအရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ)ကတော့
 စာအုပ်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်ပါတဲ့။ မိမိကိုယ်တိုင်ကလဲ
 ကိုယ့်စာအုပ်ကိုယ်ကြည့်ပြီး (ရောင်းရတာ မရောင်းရတာ
 အသာ ထား) စိတ်ချမ်းသာနေချင်သူပါ။ ဒါကြောင့် စက္ကူ
 ဖလင်၊ စာအုပ်ချုပ်စသည်တွေကို ကောင်းတာတွေနဲ့ချည်း
 လုပ်ထား ပါတယ်။

မိမိရဲ့စာအုပ်များ စဉ်ဆက်မပြတ် ထုတ်ဝေနိုင်ရေး
 အတွက် နဝကမ္မဝတ္ထုငွေ မ,တည်လှူဒါန်းပေးတဲ့
 အရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ) အပါအဝင် စာအုပ်
 ဓမ္မဒါန အလှူရှင်များ၊ စာတွေဆက်ရေးပါလို့ အမြဲ
 တိုက်တွန်းတဲ့ ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်စောတင့်၊ စာအုပ်ကို
 ဒကာရင်း ဆရာရင်း စိတ်ဓာတ်နဲ့ အထူးကြောင့်ကြစိုက်
 ဖြန့်ချိပေးတဲ့ ဒေါက်တာ ရန်မျိုးသိန်း(ရွှေနန်းမှန်ကူစာပေ)၊
 မိမိရဲ့စာပေလမ်းကြောင်း တစ်လျှောက် အစဉ်သဖြင့်
 နားလည်ခံစားပေးတဲ့ ဗဂျီ လင်းဝဏ္ဏ၊ အခြားစာအုပ်နဲ့နွယ်ရာ
 မိတ်ဆွေများ အားလုံး အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

စာဖတ်ပရိသတ်ကို
 အစဉ်ထာဝရချစ်ခင်လျက်
 ရဝေနွယ်(အင်းမ)
 ၂၆-၄-၂၀၀၂

စာရေးဆရာဟိန်းလတ်၏

အမှာစာ

ကျွန်တော့်စာပေသက် နှစ် (၃၀) အတွင်းတွင် စာမျိုးစုံအပုဒ်ရေ (၃၀၀၀)ကျော် ရေးခဲ့သည်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် စာအုပ်အမှာစာ (၁၂)ပုဒ်မျှသာ ရေးဖူးခဲ့ခြင်းမှာ အရေအတွက်အတော်နည်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ တကယ်တမ်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆန်းစစ်ကြည့်မိသောအခါ ကျွန်တော် အမှန်တကယ် ဝါသနာပါသည်မှာ စာရေးခြင်းမဟုတ်ဘဲ စာဖတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ကို သိရှိမိခဲ့သည်။ ကျွန်တော် စာဖတ်တာမှ စာစုံ။ နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေး၊ ဒဿန၊ သိပ္ပံ၊ ဂမ္ဘီရ၊ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ အားကစား၊ ပန်းချီ၊ ဂီတ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဇာတ်သဘင်။ ဖတ်ခဲ့သမျှကို စာရင်းရေးမှတ်ထားရာ လုံးချင်းစာအုပ်ပေါင်းပင် တစ်သောင်းကျော်ခဲ့ပြီ။ ဆောင်းပါးတွေကတော့ မရေမတွက်နိုင်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခု ဖတ်ပြီးတိုင်း တစ်ဦးဦးကို ပြန်ပြောပြချင်သည်။ ကျွန်တော် ပြောသည်ကို နားထောင်မည့်သူရှိလျှင် ကိုယ်ကပင် ထမင်းကျွေး၊ လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် ပြောတတ်သည်။ သို့သော်

တိုက်ပြီး မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် ပြောတတ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဝန်းကျင်တွင် ကျွန်တော် ပြောချင်သည်ကို နားထောင်လိုသော ပရိသတ်က သိပ်မရှိ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ၊ သီချင်းနားထောင်တာလောက်မျှသာ မွေ့လျော်သူတွေ များသည်။ ကျွန်တော်၏ “အသံထွက်စာအုပ်” ကို အချိန်ပေးအရသာခံ နားထောင်ချင်သူ ရှာမှရှား။ ဖတ်ရသမျှကို ပြန်မပြောရ မနေနိုင်သော ကျွန်တော့်အဖို့ စာရေးရတော့သည်။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာ နားထောင်မည့်ပရိသတ် ရှားပါးလှသော်လည်း ကျွန်တော်ရေးတာကို ဖတ်မည့်ပရိသတ်တော့ ရှိသင့်သလောက် ရှိသည်ကို တွေ့ရတော့ အားတက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် စာဆက်ရေးမိသည်။ သို့ဖြင့်ရေးဖြစ်သော စာအရေအတွက် များသည်ထက် များလာသည်။ စာရေးဆရာ (Writer) ဆိုသော အဆင့်ထက် ‘ပြန်ပြောပြသူ’ (Reteller) အဆင့်မျှသာ ရှိသည်ဟု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သတ်မှတ်မိသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်သည် သူတစ်ပါး၏ စာအုပ်များတွင် အမှာစာ အရေးနည်းလာခြင်း အပေါ်မည်သို့မျှ မအံ့ဩမိ။

အချို့သော စာအုပ်အမှာစာများကို ကျွန်တော် လေးစားနှစ်ခြိုက်မိသော်လည်း အများစုကိုမူ သဘောမတွေ့ပါ။ စာအုပ်အတော်များများ၏ အမှာစာများကို ကျွန်တော် ကျော်ကျော် ဖတ်တတ်သည်။ အပိုစာသားတွေဟု ထင်မိ၍ ဖြစ်သည်။ စာအုပ် ကြော်ငြာ၊ လူကြော်ငြာတွေပဲဟုသာ

သဘောထားသည်။ စာအုပ်အညွှန်းဆိုတာ အများဆုံး အဆင့်။ သို့သော် ဆရာဒဂုန်တာရာ၏ အမှာစာမျိုးကျတော့ သဘောကျမိပြန်သည်။ ဆရာဒဂုန်တာရာသည် သူရေးသော အမှာစာတိုင်းတွင် သူပြောချင်တာတွေကိုသာ လျှောက် ပြောတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါ အမှာစာရေးသော စာအုပ်နှင့် ပင် ဘာမျှမသက်ဆိုင်သလိုလို။ သို့သော် သူ့အမှာစာတွေက ဖတ်လို့ကောင်း၏။ အထူး စီမံဖော်စပ်ထားသော ရသစာ တွေ။ အမှာစာအများစုကို ခြုံ၍ပြောရလျှင် ကျွန်တော် အမှာ စာကို မယုံကြည်ဟုပင် ရှင်းရှင်းပြောရဲသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သော စာအုပ်ပေါင်း(၃၆)အုပ် တွင် အမှာစာမှာ နှစ်အုပ်တွင်သာပါ၏။ **ဆွာမိဝိဝေကာနန္ဒ** စာအုပ်အတွက် ဆရာပါရဂူ အမှာရေးပေးဖူးသည်။ စာပေ **အင်တာဗျူး**တွင် ဆရာလူထုစိန်ဝင်း အမှာစာပါ၏။ ဒါအကုန်ပဲ။

ယခု **ရဝေန္တယ် (အင်းမ)** က ဘဝတိုင်းဆုံချင်ပါ သလား စာအုပ်တွင် အမှာစာရေးပေးရန် ကျွန်တော့်ကို လာတောင်းသည်။ **ရဝေန္တယ် (အင်းမ)**၏ ကဗျာတွေကို ဖတ်ဖူးသည်။ သူ့ကဗျာတွေက ဖွဲ့စည်းပုံ ဆန်းသစ်သည်။ နုနွဲ့သည်။ စကားလုံး ကျစ်လျစ်သည်။ သူ့စာတွေဖတ်ပြီး ခေတ်မီ အတွေးအခေါ်ရှိသော လူငယ် အနုပညာရှင် တစ်ယောက်ပဲဟု ထင်မိသည်။ တကယ်တမ်း တွေ့သိရတော့ သူသည် ရဟန်းတော်တစ်ပါးဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ

တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ သူက ကဗျာအပြင် ဆောင်းပါးတွေ
လည်း ရေးနေသည်ပဲ။ ဆောင်းပါးအများစုက ဘာသာရေး
လမ်းညွှန် ဓမ္မစာစုတွေ။ ရဝေန္တယ် (အင်းမ) ၏
ဆောင်းပါးအတော်များများကို သစ္စာ ဘာသာယဉ်ကျေးမှု
မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖတ်ရသည်။ သူ၏ ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်
တော်တော်များများသည် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။
မိမိသိချင်သော အမေးပုစ္ဆာများချည်း သူကရွေးပြီး ဖြေပြ
ထား၍ ပိုကောင်း၏။ တင်ပြပုံမှာ သွက်လက်သည်။
ပါဠိပါဠိသားများ မလွဲသာမရှောင်သာ တွေ့နေရတတ်တာ
တချို့ကလွဲ၍ ဘာသာရေးဟန် သီးသန့်မဆန်လှသည်ကိုပင်
ကျွန်တော်ပိုသဘောကျမိသည်။ **ဘုန်းကြီးကျောင်းဝိုင်း**
ထဲ ဖိနပ်စီးသင့်မစီးသင့်၊ ဥပုသ်သည်တွေ ည (၁၂)
နာရီကျော်လျှင် ထမင်းစားကောင်း မစားကောင်း၊
သေသူကို တောင်းပန်၍ ရမရ၊ မိန်းမတွေ ဘုရားဆု
ပန်နိုင် မပန်နိုင်၊ မိဘက သားသမီးကို ဆဲတာ ဖရသ
ဝါစာ ဖြစ် မဖြစ်...စသည်။ ထို့နောက် စကြဝတေးမင်း
အကြောင်း၊ ဝသုန္ဒရီနတ်သမီးအကြောင်း။ ဒါတွေဒါတွေကို
လူတိုင်း သိချင်သည်။ သိသင့်သည်။ အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင် လူကြီးတွေက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ကလေးတွေ
ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ မေးလာလျှင် အသင့်ဖြေနိုင်အောင်
ဖတ်ထား၊ သိထားသင့်သည် မဟုတ်ပါလား။ ယခု
ကျွန်တော် နမူနာထုတ်ယူ၍ တင်ပြထားသော မေးခွန်း

တချို့ကို ဖတ်ပြီး စာဖတ်သူအနေ ဖြင့် အလွယ်တကူ
 ဖြေကြားနိုင်မည်ဆိုပါအံ့။ ဤစာအုပ်ကို အချိန်ကုန်ခံ
 ဖတ်စရာ မလိုပါ။ အမှာစာရေးသူ ကျွန်တော့် အနေဖြင့်မူ
 ဘာသာရေး အသိပညာ ဗဟုသုတနည်းသည်ဟု အထင်
 သေးကြလျှင် သည်းခံပါမည်။ ယခု ရဝေဓွယ်(အင်းမ)
 ရေးမှသာ ဒီအဖြေတွေ သိကြောင်း ဝန်ခံပါရစေ။ ကျွန်တော့်
 အမှာစာသည် သိပ်အရေးမပါလှပါ။ စာအုပ်ကိုသာ ဖတ်ဖြစ်
 အောင် ဖတ်ပါ။ ဤစာအုပ်မျိုးသည် အစမှအဆုံး ဖတ်စရာ
 မလို။ ကိုယ်ဖတ်ချင်သည့် အခန်းကို ဖောက်၍ ဖတ်နိုင်သည့်
 စာအုပ်မျိုး ဖြစ်သည်။ စာကြည့်တိုက်တွင် 'ရည်ညွှန်းစာအုပ်'
 (Reference Book) အဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းခံရသည့်
 စာအုပ်မျိုး။ တစ်သက်တာ ကိုးကားရမည့် စာအုပ်မျိုး။
**အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း မလွဲမသွေ ဖတ်ရှု
 သိမ်းဆည်းထားရမည့် စာအုပ်မျိုး**ဟု ကျွန်တော်ဆိုလျှင်
 ဤအမှာစာသည်လည်း ဒီပုတ်ထဲကဒီပဲစာအုပ် ကြော်ငြာ
 ပုံစံမျိုး အဆင့်မျှသာဟု ပညာရှင်များ ရှုတ်ချအထင်သေး
 မည်ဆိုပါက ကျွန်တော် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးခံယူပါရစေ။

ဟိန်းလတ်

ဥပေျာဇနဟေတု

ချစ်ဦးညို

(၁)

အာဠဝကသည် ဗုဒ္ဓကို အကြမ်းဖက် တိုက်ခိုက်နည်းမျိုး စုံဖြင့် အနိုင်ယူ၍ မရသောအခါ၊ မေးခွန်းပုစ္ဆာထုတ်၍ အနုနည်းဖြင့် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ‘ရဟန်းကြီး၊ ပညာရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရသနည်း’ဟူ၍ မေးခဲ့၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက-

‘မမေ့မလျော့၊ အမြော်အမြင်ရှိသူသည် ကြားနာမှတ်သားခြင်းဖြင့် ပညာရနိုင်သည်’ဟု မဆိုင်းဘဲ ဖြေတော်မူခဲ့လေသည်။ စတုရင်္ဂဗလ အမတ်ကြီးက လောကနိတိကျမ်း၌-

‘ကြားနာမှတ်သားခြင်းဖြင့် ဗဟုသုတ အကြားအမြင်များခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဗဟုသုတ အကြားအမြင် များခြင်းကြောင့် ပညာဉာဏ် ကြီးမားပွားများနိုင်သည်’ဟု မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။ အမတ်ကြီး၏ နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်းကို လောကနိတိကျမ်းလာ စာနံပါတ် (၂၁)မှာပင် တွေ့ရပြန်၏။

‘ပညာဖြင့် အကောင်းအဆိုး၊ အကြောင်းအကျိုး၊ အနက်အဓိပ္ပါယ်သဘောတရားကို သိမြင်နိုင်သည်။ ယင်းသို့ သိမြင်သော အနက်အဓိပ္ပါယ် သဘောတရားသည် ချမ်းသာကို ဆောင်မည် ဖြစ်သည်။’

(၂)

မြင့်မြတ်သူတို့၏ လုပ်ငန်းဖြစ်သော ပါရမီဖြင့် တွဲဖက်ပါမှ ပညာသည် ‘တကယ့်ပညာ’ဖြစ်လာကြောင်း သတိချပ်ဖို့တော့ လိုပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်က အသိမှန်၊ အကျင့်မှား ဖြစ်သွားပါမည်။ ဤအရာသည် ကုသိုလ်ဟုသိ၏။ သိသည့်အတိုင်းမလုပ်။ ဤအရာသည် အကုသိုလ်မှန်းသိ၏။ သို့ရာတွင် သိသိနှင့် ဆက်လုပ်၏။ အသိမှန်အကျင့်မှား...။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ အသိမှား၊ အကျင့်မှားတွေ အပြင် အသိမှန် အကျင့်မှားတွေလည်း တစ်ပုံတစ်ခေါင်း ရှိနေကြပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ပညာကို ပါရမီမြောက် အဖြစ် ကပ်မထားနိုင်သောကြောင့်လည်းဖြစ်၏။ လောကစီးပွားကို လျစ်လျူပြု၍ မိမိစီးပွားကိုသာ ရှေ့ရှုနေသောကြောင့်လည်းဖြစ်၏။ ဉာဏ်မဲ့စိတ် ပင်ကိုစရိုက်ကြောင့်လည်းဖြစ်၏။ ထို့အပြင်...

- တကယ်မသိဘဲ၊ သိဟန်ဆောင်နေခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊